

mod alle dem, der ikke kunne benytte Banerne.

Jeg har dernæst stillet et Par andre Ændringsforslag. Ændringsforslaget under Nr. 1 gaar ud paa saa meget som muligt at lette Befordringen af Rejsegods baade for de rejsende og for Banerne. I tidligere Tid, før det blev paabudt at betale for Indskrivning, gik det meget let. Man satte et lille Mærke paa Rejsegodset og gav et Kontramærke, og saa var man færdig; der behøvedes intet Indskrivningsbevis undtagen, naar man kom til de store Afstande. Det samme foreslaar jeg her for alle, der kun møde med eet Stykke Rejsegods. Paa de store Rejsedage, hvor der er en stor Tilstrømning af rejsende, der trænge paa, er det vanskeligt at faa Rejsegodset indskrevet. Naar man sætter Grænsen til et enkelt Stykke Rejsegods af Vægt indtil 25 Kg., saa er der intet i Vejen for at lade vedkommende rejsende selv sørge for, at det ikke vejer mere, idet man kan mulkttere ham, naar det bag efter viser sig, at Grænsen er overskredet. Det letter ogsaa Arbejdet for Banebestyrelsen at bruge denne Fremgangsmaade, naar det kun er et enkelt Stykke, der skal beforders, hvorimod alle, der møde med flere Stykker eller en større Vægt og altsaa gøre mere Ulejlighed, skulle have Indskrivningsbevis og bør betale derfor. Det er noget i Overensstemmelse med det Princip, der følges i England og ogsaa i Amerika, men bliver mere betryggende for Publikum, saaledes som det her foreslaas. Det vil blive en stor Lettelse for Banerne ved Indskrivningen, der vil spares betydelig Tid og Arbejde for Funktionærene, og Publikum vil hurtigt lære at have en bestemt Form for det enkelte Stykke Rejsegods, der kan beforders frit, og at vurdere, hvad det vejer. Man behøver blot en eller et Par Gange at blive mulkteret, saa skal man nok selv vogte over, at man ikke fører mere med end tilladt, og selv om der en Gang imellem skulde komme et Par Pund for meget med, var Ulykken ikke stor, naar man kan spare saa megen Tid og Arbejde for Banerne, som Tilfældet vil blive, naar mit Forslag vedtages. Jeg tvivler for Resten ikke om, at det vil blive forkastet.

Under Nr. 11 har jeg stillet Forslag om, at 14 Dages Kort ikke skulle udstedes for 1ste Klasse. 14 Dages Kort ere en stor Hjælp for ubemidlede til at komme omkring paa de lange Afstande, særlig i Ferier, men der er ikke den mindste Grund til at give Adgang dertil for 1ste

Klasse. De, der ville rejse paa 1ste Klasse, have nok Raad til at betale deres Billet uden det, og mit Forslag vil yderligere bevirke, at man ikke som nu benytter 14 Dages Kortene til paa en billig Maade at indrette sig paa Banen som i et Hotel. Der er en stor Del rejsende, der benytte deres 14 Dages Kort paa den Maade. Derved overfyldes 1ste Klasse til Skade for Banerne, saaledes at man tidt maa forøge Antallet af 1ste Klasses Kupeer for at skaffe Plads til dem, der virkelig skulle rejse. Velhavende Folk behøve ikke denne yderligere Begunstigelse, da Taksterne i Forvejen ere ret rimelige.

Endelig har jeg under Nr. 19 stillet et Ændringsforslag i Forening med det ærede Medlem for Thisted Amts 3die Valgkreds (N. Andersen). I Jernbanekommissionen var der Uenighed om mange Ting, men en Ting vare alle enige om, og det var, at man maatte bort fra det nuværende Fripassystem og Fribilletsystem. Det var hele Kommissionen enig om. Men her foreslaar jeg principielt, at for saa vidt der skulde gives Frirejser enten til Personer eller Institutioner, burde det ske paa Finansloven under vedkommende Ministers Ansvar; altsaa for saa vidt disse skulde have Hjælp til billigere Rejser, maatte de henvende sig til vedkommende Minister, og hvis han fandt det rigtigt, er det ham, der skal indføre det paa Finansloven og paa sit Budget. Grunden hertil er, at det ved Oplysninger fra Administrationen er fremdraget, at der for Tiden gives en Masse Fripasser og Fribilletter ikke alene til Statsbanernes Funktionærer, men til en Masse Damer og Herrer uden for Etagen; saa mange, at hvis de skulde have betalt, vilde det være løbet op til c. 320,000 Kr. aarligt; det er altsaa Udgiften til andre end de ved Statsbanerne ansatte. Skulde disse Institutioner og private have fri Rejse — og det skal jeg ikke komme ind paa, det maa den paagældende Minister vide — og berøver man Banerne denne Indtægt, maa Banerne ogsaa kunde forlange, at denne Sum bliver opført paa Banernes Indtægtsside som Betaling for de Befordringer, de udføre. Skulle disse Udgifter paa den anden Side opføres paa Finansloven under den vedkommende Ministers Ansvar, har man dels Haab om, at de kunne begrænses, og dels om at faa dem opført til Indtægt for Statsbanerne, saaledes at man ikke samtidig med, at man klager over, at disse ingen Indtægt give, lader dem bære en saa betydelig Udgift, som beregnes til mellem 3 og 400,000 Kr.